

Arrest

nr. 131 998 van 23 oktober 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 2 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 5 juni 2014 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). De bestreden beslissing werd op diezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. BOURGEOIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Syrische nationaliteit te hebben.

Op 10 maart 2014 diende zij een asielaanvraag in bij de Belgische overheid. Uit een HIT EURODAC bleek dat haar vingerafdrukken op 25 februari 2014 werden afgenomen in Spanje, te Melilla.

Op de vraag of er redenen zijn die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Spaanse autoriteiten, antwoordde de verzoekende partij dat zij in Spanje geen problemen heeft gekend met betrekking tot de opvang of behandeling door de Spaanse autoriteiten (DVZ, vraag 36).

Op de vraag waarom zij niet naar Spanje kan terugkeren, verklaarde zij dat zij in Spanje geen familie heeft (DVZ, vraag 36).

Met betrekking tot familieleden in België of Europa verklaarde zij dat zij geen familieleden in Europa heeft (DVZ, vraag 21) maar dat een oom, AA, die ongeveer veertig jaar oud zou zijn in België aanwezig is in het opvangcentrum van Bierset en dat deze in procedure is en dat een neef van hem, AA' (OV 5.212.072), eveneens in het opvangcentrum van Bierset zou verblijven en eveneens in procedure zou zijn (DVZ, vraag 20).

Zowel de heer AA als de heer AA' maken het voorwerp uit van een overnameakkoord van de Spaanse autoriteiten op basis van artikel 13.1 van de Dublin-III-Verordening.

Op 29 mei 2014 willigden de Spaanse autoriteiten het verzoek tot overname in op basis van artikel 13.1 van de Dublin-III-Verordening.

Op 5 juni 2014 werd de beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*). Dat is de thans bestreden beslissing.

2. Over de grond van de zaak

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsverplichting, van de artikelen 3 en 13 van het EVRM en van artikel 13(1) van de Verordening 604/13 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (hierna verkort de Dublin III Verordening).

Ter adstruering van haar middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

“Door het feit dat:

Gezien de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie tegen mijn verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten gewezen heeft, dit op 05/06/2014, beslissing die hem op dezelfde datum betekend werd;

Dat de tegenpartij zodoende haar willekeurige macht toepaste;

Terwijl:

1. Overwegende dat mijn verzoeker beweert dat de tegenpartij zodoende haar verplichting tot motivering verzuimde, die door elke administratieve overheid bij het nemen van een beslissing gerespecteerd dient te worden;

Dat de genomen beslissing inderdaad op een helemaal stereotiepe manier gemotiveerd wordt en geen rekening houdt met de omstandigheden van deze zaak

Dat eraan herinnerd dient te worden dat de verplichting tot motivering voor de tegenpartij die oplegt de situaties te individualiseren en de overwegingen in rechte en in feite uit te leggen, waarop de beslissing gegrond wordt;

Dat he zo duidelijk is dat de tegenpartij haar beslissing diende te motiveren, als men van alle elementen van de zaak rekening houdt;

Dat men in casu beschouwen mag dat de tegenpartij artikelen 1 en 3 van de wet van 29 juli 1991 zowel als artikel 62 van de wet van 15 december 1980 geschonden heeft;

Dat artikel 62 van de wet van 15 december 1980 inderdaad herhaalt dat de administratieve beslissingen op een voldoende manier gemotiveerd dienen te worden;

Overwegende dat de bestreden beslissing absoluut geen rekening houdt met de correcte situatie van mijn verzoeker;

Overwegende dat artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de administratieve beslissingen gemotiveerd dienen te worden;

Dat de Raad va State herhaaldelijk bepaald heeft dat de door de wet vereiste motivering niet uit een stijflijgur of een vage en stereotiepe formule mag bestaan; (Raad van State nr. 53581, 7 juni 1995,

R.D.E., 1995 nr. 84, pp. 289-301; Raad van State nr. 40109, 14 augustus 1992, R.D.E. 1994, nr. 77 p. 82);

Dat het Hof van Cassatie de plicht tot motivering benadrukt en bepaalt dat het duidelijk moet zijn dat de beslissing tot vrijheidsberoving het enig middel betreft zodat de maatregelen van verwijdering efficiënt worden (Cass. 18 december 1996, JT 8 maart 1997, p.173);

Dat mijn verzoeker in casu beschouwt dat deze verplichting tot motivering niet vervuld wordt sinds de beslissing tot aanhouding in een bepaalde plaats een relatief beknopte formulering gebruikt en zoals in dit geval betwist kan worden;

Dat de tegenpartij verzuimde dus het artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 en artikel 13(1) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013;

2.Overwegende dat men rekening dient te houden met de goede integratie van de verzoeker op het grondgebied van België.

Dat het vanzelfsprekend is dat de verzoeker gedurende deze periode zich volkomen geïntegreerd heeft en veel mensen in het Belgisch socio-cultureel milieu heeft leren kennen;

Dat, als het waar is dat de duur van een verblijf of de integratie in een samenleving in zichzelf geen uitzonderlijke omstandigheid betreft die het indienen van een aanvraag tot machtiging van een verblijf van meer dan drie maanden op het Belgisch grondgebied rechtvaardigt, het toch niet minder waar is dat de integratie al beschouwd werd als een element dat de terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maakt;

Dat een vreemdeling die zo geen, familie noch vrienden in zijn land van herkomst heeft, die op het ogenblik van het inleiden van de aanvraag geen nauwe verbanden met dat land heeft, en die in België door verenigingen particulieren gesteund wordt, die actief in de samenleving deelneemt, quod in casu, op deze manier een graad van integratie in België kan bewijzen die hoger is dan zijn graad van integratie in zijn land van herkomst;

Dat de Raad van State al geoordeeld heeft dat:

“De uitvoering van de bestreden akte hem een zwaar en moeilijk te herstellen nadeel zou kunnen veroorzaken; dat die ook tot gevolg zou hebben alle inspanningen tot integratie van de verzoeker die meer dan 8 jaar in België verbleven heeft, te vernietigen” (CE(RS) 25/05/1998, arrest n r. 73.830; CE (RS) 26/02/1998, arrest nr. 72.112)”

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel en naar de feitelijke gegevens die er aan ten grondslag liggen.

De verzoekende partij kan in het geheel niet worden gevolgd waar ze meent dat de beslissing stereotiep gemotiveerd is en geen rekening zou houden met de omstandigheden van de zaak. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont juist aan dat deze zeer uitvoerig is gemotiveerd. De motivering van de bestreden beslissing omvat drie volledige pagina's en houdt wel degelijk rekening met de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij. Zo wordt in de motivering van de bestreden beslissing aangegeven dat uit een EURODAV-verslag gebleken is dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij in Spanje werden genomen. Er wordt in de bestreden beslissing verwezen naar de eigen verklaringen van de verzoekende partij waarbij ze niet betwist dat haar vingerafdrukken in Spanje werden afgenomen. In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat op grond van artikel 13.1 van de Dublin-III-Verordening een overnameverzoek werd overgemaakt aan de Spaanse autoriteiten en dat de Spaanse autoriteiten het verzoek tot overname hebben ingewilligd. Voorts wordt ingegaan op de verschillende vragen die aan de verzoekende partij werden gesteld i.v.m. een mogelijks verzet tegen een overdracht. Verzoekende partij verklaarde geen problemen te hebben gekend in Spanje met betrekking tot opvang of behandeling. Hij verklaarde enkel niet terug te willen omdat hij ginds geen familie heeft. De verzoekende partij verklaarde vervolgens geen familie te hebben in België of Europa, wel zouden een oom en neef in België in een opvangcentrum vertoeven en ook een asielprocedure hebben ingediend. Daarop stipt de verwerende partij aan dat ook de oom en neef het voorwerp uitmaken van een overnameakkoord door Spanje. Verder wordt aangestipt dat de oom en neef

meerderjarig zijn en dat de verzoekende partij geen deel uitmaakt van het gezin. Er wordt ook nog verduidelijkt dat de verzoekende partij niet valt onder de bepalingen betreffende zwangere personen, personen met een pasgeboren kind, ernstige ziekte, zware handicap of een hoge leeftijd. Tot slot wordt ook nog aangestipt dat de verzoekende partij verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben, zodat er op basis van alle voorgaande elementen geen concrete basis is om de asielaanvraag van de verzoekende partij in België te behandelen.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze uitvoerige motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Met haar zuiver theoretisch betoog waarbij ze bovendien nalaat aan te geven met welke elementen geen rekening werd gehouden, maakt de verzoekende partij geen schending aannemelijk van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 1 tot en met drie van de voormelde wet van 29 juli 1991.

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze "slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen". Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletioire aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalt dat "de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed". Daargelaten de vraag of deze bepaling wel een motiveringsverplichting oplegt die strenger is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, – zodat de bestreden beslissingen derhalve niet zou vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet – kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de wet van 29 juli 1991 oplegt. Aangezien hiervoor is vastgesteld dat de voornoemde wet van 29 juli 1991 niet is geschonden, geldt eenzelfde vaststelling wat de schending van de in artikel 62 vervatte motiveringsplicht betreft.

Evenmin kan uit dit vrij algemeen theoretisch betoog aangaande de schending van de motiveringsplicht een schending worden afgeleid van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet, van artikel 13 (1) van de Dublin-III-Verordening of van de zorgvuldigheidsplicht.

In een tweede onderdeel van haar middel stelt de verzoekende partij dat er geen rekening werd gehouden met haar goede integratie. Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat de verzoekende partij geen enkel begin van bewijs aanbrengt van haar vermeende integratie en tevens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij net iets minder dan vier maanden aanwezig was op het Belgisch grondgebied alvorens haar asielaanvraag in te dienen.

Uit de verdere ontwikkeling van het middel blijkt dat de verzoekende partij stelt dat integratie een buitengewone omstandigheid betreft die het indienen van aan aanvraag om machtiging tot verblijf in België rechtvaardigt. Hier kan de verzoekende partij helemaal niet meer worden gevolgd daar de bestreden beslissing helemaal geen betrekking heeft op een aanvraag om machtiging tot verblijf en dus ook geen uitspraak hoeft te doen over het al dan niet aanwezig zijn van buitengewone omstandigheden. Verzoekende partij heeft immers een asielaanvraag ingediend. Het betoog van de verzoekende partij mist feitelijke en juridische grondslag.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot

nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU